

NIECZEŚCIWY (2) ai

Oba e jasne.

pl N m pers niecześciwi (1). subst niecześciw(e) (1). ◇ [G niecześciwych.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Bezczny, pozbawiony szacunku (1) : iedno że Procrustes/ Sciron/ Cacus/ Diomedes/ Antheus/ Geryon byli okrutnicy niecześciwi [!] GórnDworz li3v; [A tak ludzie cnotliwi/ vbogą ofiarą błagając bogi/ bywali miáni zá nabožné y cześciwé: á ludzie grzéfzni/ chocia hoynie krwią bydląt obléváli ołtarze/ przecię przezwilká niezbožnych/ y niecześciwych [!] vchádzác niemogli. SenekaGórn 46 (Linde s.v. cześciwy)].*

2. *Uwłaczający czci i dobrym obyczajom, gorszący (1) :*

W przeciwstawieniu: »pocziwy ... niecześciwy« (1): Małz [...] páná łwego w tych rzeczách łuchác ktore iemu łą pocźciwe/ y pożyteczne/ nie w tych/ ktore łą y niecześciwe/ y łzkodliwe. GórnDworz L3v.

Cf [CZEŚCIWY]

AŽ